

STALIN *VERSUS* STALIN¹

Lev Trotski

19 de novembre de 1938

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: "Satlin *versus* Stalin", en, *Escritos*, Tom X, volum 1, Editorial Pluma, Bogotà, 1976, pp. 188-194.

La mentida està determinada socialment. Reflecteix les contradiccions entre els individus i les classes. Es fa necessària sempre que cal ocultar, suavitzar o polir una contradicció. Allí on les contradiccions socials tenen una llarga història la mentida assumeix un caràcter equilibrat, tradicional i respectable. No obstant, en una època com l'actual, quan les lluites entre les classes i les nacions s'han exacerbat com mai, la mentida adquireix un caràcter turbulent, tens i explosiu. A més a més, ara la mentida té a la seua disposició la premsa, la ràdio i el cinematògraf. En el cor mundial de mentides el Kremlin no està, precisament, a la reraguarda.

Els feixistes, per descomptat, menteixen molt. En Alemanya hi ha un buròcrata oficial a càrrec de les falsificacions: Göebbels. L'aparell de Mussolini no es queda arrere. Però les mentides del feixisme són, per així dir-ho, estàtiques; de fet, voregen la monotonia. La raó rau en què la política present dels buròcrates feixistes no contradiu les seues formulacions abstractes d'una manera tan xocant com la bretxa, sempre creixent, entre el programa de la burocràcia soviètica i la seua política real. En l'URSS han sorgit contradiccions socials d'un nou tipus davant dels ulls d'una generació que encara viu. Una poderosa casta parasitària s'ha elevat per damunt de les masses. La seua mateixa existència és un desafiament a tots els principis en nom dels quals es féu la Revolució d'Octubre. Per això aquesta casta "comunista" es veu obligada a mentir més que qualsevol altra classe dominant en la història de la humanitat.

Les mentides oficials de la burocràcia soviètica canvien any rere any i reflecteixen, així, les distintes etapes del seu encimbellament. Les successives capes de mentides han provocar un caos extraordinari en la ideologia oficial. Ahir la burocràcia digué quelcom distint que despús-ahir, i avui diu quelcom diferent que ahir. Les biblioteques soviètiques s'han transformat en terribles focus infecciosos. Els estudiants, mestres i professors, en investigar en vells periòdics i revistes, descobreixen a cada moment que el mateix dirigent expressà en curts intervals opinions completament oposades sobre el mateix tema, no sols sobre qüestions teòriques sinó també sobre fets concrets. En altres paraules, que mentí d'acord amb les variables necessitats del moment.

Per això es fa apressant la necessitat de tornar a condicionar les mentides, reconciliar les falsificacions i codificar els fraus. Després de molt de treball, enguany han publicat a Moscou una *Història del Partit Comunista*. L'ha editat el Comitè Central, o més precisament el mateix Stalin. Aquesta "història" no conté referències, cites ni documents; és un producte de la pura inspiració burocràtica. Refutar només les principals falsificacions que conté aquest llibre increïble suposaria diversos milers de pàgines. Tractarem de donar al lector una idea de l'amplitud de la falsificació amb un sol exemple (però que és el més clar): el problema de la direcció de la Insurrecció d'Octubre. Des de ja desafiem els "amics de l'URSS" que refuten encara que siga una sola de les nostres cites, o una de les nostres dades, o una oració d'una de les nostres cites, o una sola paraula d'una de les nostres oracions.

Qui dirigí la Revolució d'Octubre? La nova "història" respon aquesta pregunta de manera completament categòrica: "la direcció central del partit, encapçalada pel camarada Stalin, [...] tingué la direcció pràctica de tota la insurrecció". És notable, no obstant, que ningú haja sabut res d'aquesta direcció central fins a 1924. En cap banda, ni als periòdics, ni en les memòries, ni en els procediments oficials s'hi troba alguna menció de l'activitat de la direcció central del partit "encapçalada per Stalin". La llegenda de la "direcció central del partit" només començà a fabricar-se en 1924, i assolí la seua ubicació definitiva l'any passat, amb la creació d'una pel·lícula, *Lenin a l'Octubre*.

Participà algú, a més de Stalin, en aqueixa direcció? "Als camarades Voroshilov, Molotov, Dzershinski, Orkhonikikhe, Kirov, Kaganovitx, Kuibishev, Frunze, Iaroslavski, i altres (diu la història) el partit els encarregà responsabilitats especials en la direcció de la insurrecció en diferents àrees." Després agreguen a la llista a Zdanov i a... Iezov. Ací tenen vostès la llista completa de l'Estat Major de Stalin. No hi havia, ho jura, altres dirigents. Això és el que diu la "història" de Stalin.

Fem una ullada a la primera edició de les *Obres Escollides* de Lenin, publicades pel Comitè Central del partit encara en vida del seu autor. Sobre el tema de la Insurrecció d'octubre, en una nota especial sobre Trotski, diu el següent: "Després que el soviets de Petrograd es passà a favor dels bolxevics elegí president Trotski, qui sota aquesta condició organitzà i dirigí la insurrecció del 25 d'octubre". Ni una paraula sobre "la direcció central del partit". Ni una paraula sobre Stalin. Aquestes línies s'escrigueren quan la història de la Revolució d'Octubre era recent, quan els principals protagonistes encara vivien, quan els documents, les actes i els periòdics estaven a l'abast de qualsevol. En vida de Lenin ningú, ni tan sols Stalin, qüestionà mai aquesta caracterització de la direcció de la Insurrecció d'Octubre, que es repetí en milers de periòdics regionals, en les col·leccions oficials de documents, en els manuals escolars de l'època.

“Un Comitè Militar Revolucionari creat paral·lelament al soviets de Petrograd es transformà en la direcció legal de la insurrecció”, diu la “història”. Només s’oblida d’afegir que Stalin mai treballà en Smolni, mai formà part del Comitè Militar Revolucionari ni de la direcció militar sinó que estava en el consell de redacció d’un periòdic i únicament aparegué en Smolni després de la victòria definitiva de la insurrecció.

De l’àmplia gamma de testimonis sobre el problema que ens interessa prenguem únicament un exemple, el més convincent en aquest cas: el testimoni del mateix Stalin. Quan el primer aniversari de la revolució ell dedicà un editorial del *Pravda* de Moscou a la Insurrecció d’Octubre i els seus dirigents. El secret objectiu de l’article era dir-li al partit que la Insurrecció d’Octubre no sols havia estat dirigida per Trotski sinó *també* pel Comitè Central. No obstant, Stalin no podia encara permetre’s una oberta falsificació. Heus aquí el que escrigué sobre la direcció de la insurrecció: “*Tota la tasca d’organització pràctica de la insurrecció es portà a terme sota la direcció immediata del president del Soviet de Petrograd, el camarada Trotski. Es pot afirmar amb certesa que el partit li deu el ràpid pas de la guarnició al bàndol del soviets i l’èxit del Comitè Militar Revolucionari sobretot i especialment al camarada Trotski.* Els camarades Antonov i Podvoiski, foren els principals auxiliars del camarada Trotski.” Aquestes línies, que reproduïm paraula per paraula, no les escrigué Stalin vint anys després de la insurrecció sinó un any després. En aquest article, específicament dedicat al tema de la direcció de la insurrecció, no es diu una paraula sobre la suposada direcció central del partit. D’altra banda, parla d’una quantitat de persones que desaparegueren completament de la “història” oficial.

En 1924, després de la mort de Lenin, quan un munt de coses ja havien passat a l’oblit, Stalin declarà per primera vegada en veu alta que els historiadors havien de destruir “la llegenda (!) del rol especial exercit per Trotski en la Insurrecció d’Octubre”. Però ¿com pot reconciliar Stalin esta nova versió amb el seu propi article de 1918? És força simple: prohibint que hom cite el seu vell article. Tot intent de referir-se’n en la premsa soviètica li comportà les més serioses conseqüències a l’infortunat autor. No obstant, en les biblioteques públiques de les capitals de tot el món no és difícil trobar el número de *Pravda* del 7 de novembre de 1918, que refuta Stalin i la seua escola de falsificacions creada per ell mateix.

Tinc en el meu escriptori dotzenes, si no centenars, de documents que desmenteixen cadascuna de les falsificacions de la “història” stalinista. Però amb açò basta de moment. Agreguem que, poc abans de la seua mort, la famosa revolucionària Rosa Luxemburg escrigué: “Lenin, Trotski i els seus amics foren els primers a donar l’exemple al proletariat mundial. Continuen essent els únics que poden exclamar, com Hutten, Jo gosí!”. No hi ha falsificadors que pugen

canviar aquest fet, per més que disposen de poderoses emissores de ràdio i grans rotatives.

---

¹ “Stalin *versus* Stalin”, *Hoy*, 3 de desembre de 1938.